

Неоніла Диб'як

МІЙ
НЕВ'ЯНУЧИЙ
ЦВІТ

Неоніла Диб'як

МТЙ
НЕВ'ЯНУЧИЙ
ЦВІТ

Видавництво
“Волинські обереги”

2014

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Д 442

В авторській редакції

Диб'як Н.

Д 442 **Мій нев'янучий цвіт** / Н. Диб'як. – Рівне : Волинські обереги, 2014. – 88 с.

ISBN 978-966-416-349-8

До нової збірки письменниці увійшли поезії, навіяні глибинними почуттями до землі, яка дала початок життєвому шляху, яка стала дивним відкриттям барвистого і складного світу, сповненого теплих сонцеграїв, осінньої елегійності та зимової філософічності. Спрямований у минуле погляд ностальгічно вихоплює із часового потоку незабутні візії, образи світлої пам'яті батька і матері, дорогої серцю родини, односельчан, які мудрим словом і добрими справами сприяли особистісному становленню і гарту. Всі вони, нині суцї, старші, які відійшли у засвіти, назавжди залишаться у весняному, теплому спогаді. Вікна батьківської хати із далекого Мошкова непогасно і клично даруватимуть лагідне світло добра і любові на всіх поворотах долі.

Книга пропонується широкому колу читачів.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-349-8

© Диб'як Н., 2014
© “Волинські обереги”, 2014

*Присвячується
моїм землякам, жителям сіл
Мошкова, Перемилівки,
Лукарівки, Іванківці,
з найглибшими почуттями*

МОШКІВ

Над Мошковом небо, наче незабудки,
Щоб не забуватись, щоб не забувати,
Щоб дорога древня між полями Рудки
Не згубилась в диких стеблах рути-м'яти.

Тут хати горбками – тягнуться до сонця,
Їхні підмурівки – у палеолітах.
Доблесні лелеки, наче охоронці,
Угорі, на чатах, з року в рік щоліта.

Час тече сповільна, як Козулька-річка...
Зрідка гул мотора. Провінційна тиша.
День снує турботи. Тихомирна нічка
В лозяній колисці спогади колише.

РІДНЕ СЕЛО

Нехай оті верткі амбітні мойри
З цейтнотами на вістрях веретен
Відступляться. Хай серце заговорить,
І далеч доторкнеться до рамен.

Я до села... і настроїй подорожній...
Дорога ця найкраща із доріг.
Тут співчутливий теплий подорожник
Цілющо пригортається до ніг.

От і прийшла. І півень наш горлатий
Вітання шле мені на весь куток.
І на причілку біля вікон хати
На честь мою салютами бузок.

На плечі небо, наче мамин шалик,
Лягає тихо. Никне втома літ.
Бринить бджола медова і не жалить,
Зове у височ сонячних орбіт.

ДОРОГА

В дитинстві беруть початок
Всі наші дороги в світі...
Там квітнув барвінок хрещатий,
Небесний пилок золотий,
Що сіявся в душу іскристо,
Лелека носив на крилі.
Там батьківський сад зелен-листом
Нам досі ще має услід.
І хай поспішаємо жити,
Скоряємо відстані й дні –
Пахке, не столочене жито
Нас ніжно гойдає у сні.
Іще не написані звіти,
Ще погляд рішучий з-під вій,
Та мов дорогі самоцвіти,
Світлини щемких ностальгій.
А вже коли буде верстатись
Дорога із далей, згори –
Зустрінуть край рідної хати
Смеркові, сумні явори.

РІДНІЙ ХАТІ

Доброго вечора, хато, – я нині з тобою.
Мамина, сива, – нарешті гостюю у тебе.
День по дорогах за обрій важкою гарбою
Відгуркотів.

    Фіолетом любисткових стебел
Вечір у вікнах росте. Десь вітри – манівцями –
Вічні блукальці, які не лишають адреси.
Не наполохайте радості.

    Нині у мами
Я заспокою усі свої клопоти-стреси.
Мамина хата розмовами тихими повна.
Слухає Всесвіт нехитрі селянські повчання.
У сподівання мої променіє коштовно
З верхньої шибочки зірка блакитна нерання...
Вибач за поспіх, за те, що недовге це свято.
Будні покличуть твою нерозважну дитину.
Благословляю в тобі, моя мамина хато,
Долю свою, калинову мою Україну!

МЛИНІВ

На жорнах часу мелеться життя –
Живе зерно – на зріле біле мливо.
Біліє слід... Немає вороття.
Символіки осмислення журливе.
Гудуть млини... А Млинів мій стоїть
Над Іквою, що плине у майбутнє.
Там осоки в гуші верховіть
Гойдають спогад, юний, незабутній.
Там первоцвіти. Божий спів згори
Злина до стежки у цілющій листі.
Летять епічні звідтіля вітри
І до мого вікна приносять вісті.

* * *

Народилась не запізно, не зарано, –
А тоді, коли Всевишній повелів,
Коли обрано і звано, коли дано
Право світові сказати кілька слів
Про любов сповідну, смуток і тривоги,
Покликом душі і дотиком руки
Осягати суть і верстати дороги,
Що не завжди биті й завжди нелегкі.
Так і має бути, бо життя, як проща
Від ясних світань до тихих споночінь.
І не важко йти, бо маю найдорожче...
Ревний ангел сяйвом на плечі.

РАНОК

Променю перший у шибі, привіт!
Геть іди, сонна знемого.
Жде за порогом пробуджений світ,
Довга дорога.

* * *

Міжконтинентальні траси затісні –
Вік поєднань, зближень і прискорень.
Грудочка землі в дорозі при мені,
У якій зерня пустило корінь.

З батьківського поля грудочка, і в ній
Чистого зерняти шепіт кличний.
Наслухатиму його на чужині
Крізь гармидер космополітичний.

Я й сама, неначе сім'ячко мале,
Що вростає в світ крізь власний голос.
Хай вінчає кожен крок і злет
України золотий стокolos!

* * *

*Рідній Перемишльській школі
у День столітнього ювілею 2013 року*

Осінні барви виграють іскристо,
І небо нам благословення шле.
Сьогодні дзвоник дзвонить урочисто,
Скликає на столітній ювілей
До школи.

Тут значиме все і рідне.
Стежина. Ганок. І привітний клас.
Клен за вікном шепочеться погідно,
Розповідає спогади про нас.
Я знову повертаюся в дитинство,
Де вперше все – і вчителька, й урок...
Де світло мріям і думкам не тісно,
Й світ по-новому радує щокрок.
Книжки й забави. Дружнє спілкування.
Червоний стяг й колгоспні буряки.
Наївні знаки першого кохання –
Нам пам'ять повертає залюбки.
Було... Було... Ровесники, озвіться!
Прийміть уклін, мої учителі!
Про Вас мені вітри приносять вісті.
Повірте, Ви найкращі на землі!
Знання несете, мудрість – наче світоч.
Яка б в суспільстві не була пора –
Ви стільки в непросту сільську освіту
Вкладаєте любові і добра!
Хай підростає юнь високочола,
Цю землю й Слово любить, як життя.
Хай Бог дарує Тобі, рідна школо,
Щасливе і квітуче майбуття!

ВЕСНЯНА ЗАМАЛЬОВКА

Прикре непорозуміння –
Клапоть снігу у ярку.
Світ в передчутті прозріння
Вкотре на своїм віку,
Ще одну провівши зиму
За ворота небуття,
Оживає, мов озимі,
І вростає у життя:
Двором нашим, чорним полем,
Мокрим шляхом за селом...
Сіре небо, нахололе,
Вже граками ожило.
А верба зазолотилась –
Пишна крона, наче німб,
Бо й свята, бо й натерпілась
За всю зиму. Ну а втім...
Перші пагони і квіти
Час торкне своїм крилом –
Вже засіялось на літо
Чистим сонячним зерном.

БЕРЕЗЕНЬ

Розвеснені берізки святкують іменини.
В гостях вітри південні – їм обрії навстіж.
Навальню кришить сонце небес ламкі крижини,
І золоті синиці розкльовують капіж.
Струмків дзвінкі октави збудили сонну бруньку,
Зима скрипучу втому обтрушує з рамен.
І знову повнить душу хмільним солодким трунком
Весни, іще одної, хвилюючий рефрен.

ВЕСНА

Написаний мовою радості вірш
Покладений мною на музику вітру.
Хай слухає небо з блакитних узвиш,
Земля на всю даль, на всі сторони світу,
Як тонко видзвонюють нотні ключі.
У такт їм бринить і голубливо лине,
Розхлюпанним леготом ніжно звучить
Весняночка у виконанні калини.

ВЕСНЯНА МЕДИТАЦІЯ

Світ захмелілий нині від краси.
У травня щось таки від абсолюту.
Ці барви, ці тони, ці голоси
Я вкотре рада відчувати й чути,
Нектари неба пити досхочу,
Надихатись отак на повні груди.
Здається, що захочу й полечу...
Воно таки можливе – диво-чудо.
Звучать бджолиним леготом сади.
Дерева, наче сніжно-білі птиці.
З яких казок прилинули сюди,
Який вам сон під зорями насниться?
Стеблинка кожна, квіточка, листок
Клянуться сонцю в вірності і вірі.
Його проміння золотий місток
Проліг з небес у душу відболілу.
А я на ньому, вільна від років,
Очищена від клопотів весною,
І щастя ось, на відстані руки,
Давним-давно очікуване мною.

* * *

Буяння цвіту. Відзвуки пісень.
Але щемить душа і погляд строгий.
Ми вкотре нині відзначаєм день
Великої святої Перемоги
Над злом фашистським.

Хто дочасно згас,
Хто вистояв звитяжно в обороні —
Благословляють миром сущих нас
З воєнних чорно-білих кінохронік.
Не канонада – сонячна гроза —
Розмай салюту над весняним містом.
А на щоці гірчинкою сльоза...
Покійний батько був артилеристом.
Став чарку поминальну на столі
За убієнних, зниклих в лихоліттях.
Ми в їхню честь живемо на землі,
І землю цю заповідаєм дітям.

МАМІ

Як вам живеться, дорога матусю,
Далеко від моєї суєти
У нашій хаті? Думкою тягнуся,
Мов до небес, – зорій мені, світи,
Моя богине всіх земних релігій.
Тривога ваша і любов святі.
І моляться під ганком квіти лілій
Сільській величній вашій простоті.
Над вами неба куполи блакитні,
Дзвінкого літа сонячний хорал.
Самотність ваша, щемна і обітна, –
Моїх доріг омріяний причал.
І як мені не краятись думками,
І як до вас, рідненькі, не спішить...
В селянській хаті – в тім далекім храмі –
Я освячусь Великоднем душі.

КРИЛА

– Моє золоте янголятко, –
казала колись мені мама.
Найвищої віри молитва
світилася в їхніх очах.
– А де ж мої, мамочко, крила?
Боги в інкрустованих рамах
Премудро всміхались безкриллю
на вутлих дитячих плечах.
Тепер, коли вицвілий спогад,
немов сорочина змаліла,
Береться зі сховку нечасто,
на тризни нездійснених мрій,
Коли усесвітня тривога
у сивий бур'ян перетліла
У батьківським ветхозавітнім,
у повечорілім дворі,
Я, вгору поглянувши, бачу, –
не скрушно мені і не гірко, –
У небі за краєм печалей,
де губляться птахи й вітри,
Погойдується на гвіздочку
щонайзолотішої зірки
Тих двійко, мов білі хмарини,
назавжди незайманих крил.

НАВСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Нині гілка до гілки – калини
У виткі заплетуться мости.
Небеса являть знак триєдиний,
Буде клич з далини, з висоти.
Нам іти. А назустріч – хрести.
Калинові мости. Аж до Нави.
А від Яви – ми з пасочками
В життєствердній молитві. Із нами
Ангел, що осіняє крильми.
Ми на міст, що над вічним потоком...
Аж гойднеться... Хвилююча мить.
А вони безшелесно щокроку.
Аж сльозина на вії щемить.
У долонях дві крашанки – мати
Безперервності знак подає.
Вороний на вуздечці у тата
Застережно копитами б'є.
А за ними весь рід – світовидень.
Сонце-місячне сяйво – навхрест.
Так, воістину, Бог наш воскрес!
Нині маємо Навський Великдень.

* * *

Вночі троянди плакали дощем
І з острахом ховалися у тінях.
А вранці тільки схлипи... тільки щем...
Солодкий лоскіт теплого проміння.
Сад у молитві, поглядом увисьь,
Де небо, мов ікона боготвірна.
Крило пташине вигином брови
У подиві. Печаль душі співмірна.
Спадає час – дощинки у пісок,
В підземні русла забуття, поволі...
Нам вишиває сорочки бузок,
Все хрестиком, на літо, як на долю.

* * *

Кує зозуля – викує печаль...
А саду що... На те він не зважає.
При нім весна – закохане дівча.
Кує зозуля – щось вона та знає...
Зелена груша бавить грушенят.
Умлілий хрущ заплутався в промінні.
Летять думки за вітром навмання.
Хіба іще було коли, як нині,
Утішно. І так близько небеса.
Душа щаслива й не шукає раю.
Паде роса на трави, чи яса...
Кує зозуля... Луни небокраєм...

* * *

Поклич на побачення, любий,
Прилину із клопітних буднів,
З холодних озлоблених груднів,
Із сивого смутку та згуби.

Поклич у бузкові розмаї,
В пахуче рум'янкове зілля,
В далеке південне сузір'я
У дивнім незвіданім краї.

З'єднавши і душі, і руки,
Ми будемо тонко звучати,
Ми будемо віщо мовчати,
Ми будемо світу прощати
Тривоги усі, всі розлуки.

БУЗКОВИЙ ЦВІТ

Бузковим цвітом травень палахкий
Чарує душу ностальгічно знову.
І сокровенно гілочку лілову
Юнак дарує дівчині своїй.

В нас, як і в них, було – рука в руці,
І погляди окрилено-несмілі,
Ми теж ступали, веснами сп'янілі,
В земний едем. І солов'ї-співці

Про наші почування і думки
Натхненні гімни трепетно співали.
Шкода, що нам вже відсалютували
На святі юності заквітчані бузки.

* * *

Небо сіло блакитною птицею
На верхівку дитинного саду.
А лукава зозуля зовицею
Закликала його на пораду.
І розгублене сонце спинилося,
Захмеліле бездонним зенітом,
Між печаллю, що вчора наснилася,
Й безтурботним усміхненим літом.
Ах, метелик, що спурхнув з долонь моїх,
Не навчився журитися світом.
А в саду відцвітали півонії
Й тихо плакали зроненим цвітом.

* * *

Розмалюю цей світ, що належить мені,
Мов коштовну дзвінку порцеляну.
Щоб над ночі усі не линяв – променів,
Як з втоми своєї погляну.

Намалюю шафрановим пензлем сонця,
Нехай буде в житті, як в світлиці.
Обведу силует дорогого лица
Тонким пірцем співочої птиці.

Вквітчу мальвами радість над стежкою літ
Так, щоб цвіту було не замало.
І зірницю спиню, що знялася в політ,
І дощі, щоб веселками стали.

Для печалей-розлук відшукаю тони,
Для надій – непомерклі відтінки.
Від моєї провини й твоєї вини
На блакиті проляжуть притінки.

А вгорі біля зір понад отчим вікном –
Буйнолистя весняного саду
Із палітри дитинства немеркнучим сном,
Незабутньо і без листопаду.

НА ТРІЙЦЮ

Молитвами розчулений сивий Господь Саваоф
Посміхається світу, зійшовши з небесної
сфери,
І турботливо струшує ангел із душ наших,
ох,
Чорну кіптяву струшує долі крилом
білоперим.

У жасминовий цвіт дзвони скрапують
краплями гам,
В лепеху й чебреці, у клечальний розмай
благовістом.
І спадає на нас дух святий, як блакитна
перга,
Триединою тайною свята, натхненно,
врочисто.

І ряхтіють мої почуття, наче відблиски риз,
Від сльозини печалі – до тихого світла
усмішки.
Від зеленої Трійці та до найсмутнішої з тризн
Нелюбові, здається, всього лише трішки.

* * *

Зелене свято. Зелена тиша.
Зозулин голос, мов голос звища,
Мов ізнебесний той голос віщо.
Пресвітла днина. Душа світліша.
Господь-отець нам прощає нині.
Від Бога-сина – любов-дарунок.
І тихий подих в зелених врунах
Святого Духу. В земному плинні
У триєдинім: минуле, суще,
І ген здалека тремтливим дивом,
Жасминовим пелюстковим димом
Заклично має до нас грядуще.
А ми промінням вмиваєм лица,
До стоп кладемо духмяні трави,
Аби упевнитись – світ ласкавий.
Зелене свято. Всевишня Трійця.

* * *

Флокси розквітли. І вітер гарячий,
Наче сироп, що, розхлюпавшись, тане.
Білий метеличок – видиво наче,
Їм присвятив ритуальний свій танець.
Флокси цвітуть так духмяно, так п'яно.
Фраз шелестіння меж пелюстками:
Ще, мій коханий... так літньо... так рано...
Ще доторкнися устами... руками...
Німби рожеві... осяяні чола.
Літо для нас не шкодує палітри.
Сонячних днів золоті покотьола.
Флокси розквітли.

ФЛОКСИ

Флокси рожеві, неначе фламінго,
Садом пливуть в надвечір'я.
Тихо під небом пливуть реактивним
Мимо здивованих вікон та мимо
Грушевих і яблуневих галактик
У надвечір'я блакитне.
Йде їм назустріч зоря-зоряниця,
Легко назустріч ступає, небесно,
Квітку шокожну, цвітинку рожеву,
Мітить промінням, окреслює кожну,
Щоб не пропала, щоб не загубилась
Жодна у темряві ночі.
Флокси – рожеві фламінго
Плесом нічним попливуть у світанок.
... Зоре-зірнице, володарко світла,
Слова мого доторкнися промінно,
Щоб освітілося, не загубилося,
Світу промовлене, в ночах житейських.

* * *

Осипається спогадом білий жасмин.
Тут шокожен камінчик, як нота.
На цій вулиці жив колись хлопець один,
Що бентежно запитував: – Хто ти?
І дивився він поглядом дивним, як ніч,
Що таїть таїну непочату,
Поцілунком торкався неторканих пліч,
Доки зорі стояли на чатах.
А коли він пішов із життя, із душі,
І зоря відпалала у грудку –
Тут, зійшовши з небес, зажурились дощі,
Заблукали... на вулиці смутку.

ЛІТО

Хорал на мові сонячних дощів,
Під банями небес блакитні дзвони.
Кадилами жасминових кущів
Сад обкуривсь наївно-забобонно.
День празникує, світиться чолом.
В ромашок добрі, урочисті лица.
Це сповідь літа. Воно вже прийшло.
Нехай святиться!..

ЖІНКА І ЛІТО

Пломінь вуст на уста, дотик
лагідних пучок.
Розкотилися бісером дні – не збереш,
Брязкітливо-неспинно, грайливо-співучо
В оксамитно-вельветні декори одеш.
Неприкрите плече – сяє сонячно обрис.
Першу зморщечку мудрості вітер не стер.
Мали рацію ті, що знайшли твій прообраз
В антикварних статуях прекрасних гетер.
Мали рацію... Що асорті бісеринок...
Промінець до плеча, мов
на скрипку смичок.
Розкотилось намисто між білого крину,
Між ласкавцю, любистку,
солодких гречок.
Хміль гойдається в келишку чисто,
прозоро,
Із гірчинкою істини, що аж на дні.
Золотистий амур стереже гострозоро
Тінь свою між фіранок в твоєму вікні.
А дощі й дзигарі ще безсилі і ниці,
В лабіринті душі ані натяку тризн.
І не правда, що в нім таємничі
жахливці
витлумачують ревно твій кожен
каприз.

ЕЛЕГІЙНЕ

Біла приреченість лілій
На п'єдесталі з кришталю –
Пам'ятник світлій печалі.
Вечір в розмитості ліній
Чорним гіпюром на плечі,
Згустком елегій у слові.
Спогад про вас, наче сповідь
Без каяття і відречень.

Я І КІТ

Тиша вечорова. Я і кіт.
І зеніт у зблисках феєричних.
Ми сьогодні згодні на політ
По далеких трасах галактичних.
Та, шкода, ракети в нас нема,
В космосі не відшукати броду.
Скільки зір роздмухала пільма!
Це ж з якої душі наші родом?
Я в замрії. У бентезі кіт.
Хвіст – антена піднята угору.
Із далеких палахких орбіт
Хтось із ним шифровано говорить.
Кіт не каже, не його вина,
Лиш мурчить по-змовницьки наївно.
Уночі насниться в дивних снах
Із кошачої переклад недослівний.

ЛИПЕНЬ

Нарешті липень – час для відпочинку,
Час відійти від буднів, суєти –
То марафон життєвий. Ось зупинка
На тиждень-два з дистанції зійти.

Мій бівуак – оця забута хата
Від селища за довгих три версти.
Як тут вражає багато
Небес, дерев і квіту, і трави!

Я тут одна – у цім барвистім світі.
Моя самотність світла і дзвінка.
Я поза часом в енному столітті,
Сама собі невпізнана така.

* * *

Цей легіт... це вітер липневий
Куйовдить кокетливо чуба,
Притрушує сонячним пилом
Розквітлого маєва лип.
Вони, мов приручені леви.
І кажеш:

– Якби, моя люба,
Ти дуже того захотіла,
То леви в цю мить ожили б...

Та хай... Не спиняймося!.. Вітер
Розв'язує кінчики шалі,
Неначе прозорі лелітки,
Цілунок знімає із губ,
Зове: доженіте, зловіте,
Допоки ще світ без печалі...
Біжіте в нікуди нізвідки.
Лише оминайте нудьгу.

І мова його нелукава –
На вушко поривне зітхання.
І спраглі обійми на втіху
Під липовий запах медів.
І стеляться маревно трави
До ніг нам. Гайнем без вагання
У край незабутнього міфу,
Де ми назавжди молоді.

КУПАЛЬСЬКА МІСТЕРІЯ

В лузі ватри жагучі горять,
Бо роздмухує полум'я ерос.
Стає віщою кожна зоря,
Злотоцінна і золотопера.
Херувими їх сиплють з долонь,
Щоб дорана спокусно ярили,
Аби той непогасний вогонь
Доторкнувся до серця і тіла.
...І відшукують він і вона
Зірку поміж любистку і крину.
І манитиме їх таїна
У дорогу єдину.
У цілющій купальській воді
Хвилі граються дівич-вінками –
Хай пливають, хай несуть молоді
Мрії аж до небесної брами,
Де відімкнеться троє дверей
І молитва прокажеться тричі.
Їх узріє Господь, обере
Кожній знак, кожній слово провидче.
А страшні опівнічні ліси
В чорні нетрі зовуть відчайдухів –
Квітне папороть диво-краси,
Стережуть її демони й духи.
Їх дражнитиме звивиста путь
Голосами і зблисками квіту.
Скільки їх, що в той ліс увійдуть...
Та ніхто не повернеться звідти!

ЛІС

Відпустило сітями павучими
Місто. Геть липкі липучки справ!
Обів'юсь обіймами пахучими
Лісових квітучо-ярих трав.

Втішусь первоцвітними примулками.
Кожне дерево – найкращий друг.
З пригорщі суничними «пігулками»
Зцілюсь від усіх своїх недуг.

Душу оживлятиму живицею,
Тіло оздоровить чистотіл,
Стану, як раніше, яснолицьою,
Сил додасть гіллястий дивосил.

Дзвоники блакитні голосочками
Збудять в буднях приспану любов.
А безсмертник горнеться листочками,
Він для мене вічність віднайшов.

Сипле ранок росяними зблисками,
Полудень пригріє-припече;
Осягну по вечорі любистиковім
Таїну ожинових ночей.

Птахи тут із крилами небесними,
Первісно премудра звірина.
За своїми згаяними веснами
Посумую трішечки одна.

Ствердивши себе у многозначності,
Канделябри сосон світить ліс.
Подумки слова своєї вдячності
Запишу на аркушах беріз.

ЛІТНІЙ ДОЩ

Грається сонце у піджмурки з сонечками
у траві.
Мальва на промінь нанизує квіти червоні.
Юні лелеки відважились: крильми, а нумо,
зловім
Вітер над лугом! Аж плеснув в зелені долоні
Ясен від захвату, аж лоскотнув хмаренятко вгорі
Чубом скуйовдженим, злої не маючи гадки, –
От вам нарешті і дощ... чи то, пак, дощенья
на порі,
Так пустотливо стрибнуло з веселки,
мов з кладки,
Прямо у куряву, на розпашілі від спеки авто,
З даху на дах, з парасольок на голови
й плечі...
Світяться сонячні краплі. Видзвонює
кожен листок,
Квіт безтурботно сміється.
І так недоречно

Ген, за садком по стежині зарошеній
Ходить мій смуток з ключами від осені.

* * *

Чорна корівка наша
В двір повернулася з паші.
Доброго вечора всім!

В неї над лобом ніби
Місяць поблискував німбом
Ріжками в небо. Та втім,

Зовсім не дивно – вгору
Злинув до зір, на ту пору
Ясен, висок як сенс.

Мати зелені тіні,
Складені вдень попідтинню,
Внесла у хлів до ясел.

Потім хитку дійницю
Із молоком аж по вінця
Дітям приносила в дім.

В кухлі вливалось біло.
Вікна притихло чорніли
В доброму домику тім.

МОЇЙ БАБУНІ

Світлої пам'яті

бабуні Парасці присвячую

Що бабуня найбільше любили, – то квіти.
– Прополи їх, нехай за нас моляться Богу, –
Все казали. Їх квіти, безгрішні, як діти,
Різнобарвно гуртилися біля порогу.
І стелився любисток до бабиних пучок,
Щоб любилося щиро та не розлюбилось;
І ласкавець зорів своїм цвітом пахучим,
Щоб усе, що є доброго, та й прихилилось;
Чорнобривці – хай брівоньки не полиняють,
А красоля буяла – для гожої вроди...
У селі їхні чари іще пам'ятають,
Із зеленої магії саду-городу:
Щоб доїлась корова, водились курчата,
І щоб поглядом хижим ніхто не зурочив,
Щоб виходили заміж сусідські дівчата,
Щоб мара не будила дитя серед ночі...
Як вдавалося вам ті стихії впрохати
Чи скорити? Вітри вам горнулись до скроні,
Затихали дощі біля вашої хати,
Обцілювало літнє сонце долоні.
А дерева осінні услід вам щороку
Капелюхи багрянні знімали уклінно.
Аж допоки зозуля не змовкла, допоки
Вам не стало, бабуню, так темно і тлінно.
А на могилках квіти на пам'ять, на згадку
Так рясніють щоліта, аж серденько крають.
І, напевне, мале золоте янголятко,
Наймолодше, той цвіт на зорі поливає.

* * *

Запізнілі докори... вчорашні слова...
Моя бабця казали і недоказали...
Ноосфера безмежна і думка жива.
Наші душі недремні, як мега-вокзали
На шляхах в позачасся, в ті інші світи,
Де на всі наші сумніви нам відповісться.
Але давню світлину кортить зберегти
У синівським альбомі – з минулого вісті,
Де відтінки й нюанси зовсім не такі,
Як тепер. І мені всього лише...
І були мої мрії рожеві й чіткі,
І здивовані очі, і погляд тепліший.
І тоді моя бабця були ще живі...
Нині раціо-стиль. Ностальгія не в моді.
Та минуле нетлінне, як тінь на траві,
Де спорудиться плац для майбутніх флеш-мобів.

ТІТЧИН ГОРОД

*Моїм світлої пам'яті тіткам
Тетяні та Галині*

Стежиною жовтою котиться в осінь,
Якби до сватів, перестиглий гарбуз.
Самотній стоїть, неспокушений досі,
Ген, соняшник, хвацько задерши картуз.
Картоплі – галактики. Тітка – богиня –
Щокожну в долоні. Та журно того,
Що вже не прогнати свого удовиння
Блакитно-петровим цупким батогом.
Надія – ренет золотистий у кроні,
Де вистигли гнізда весняних зозуль.
Сміється город з часникових іроній
І плаче від в'їдливих жартів цибуль.
І хочеться тітці себе пожаліти,
Єдиний повірник – жоржиновий цвіт.
Прядеться, мов спогади, бабине літо
Над теплою осінню тітчиних літ.

* * *

Ці гарбузи, немов повержені
сонця,
Що закотилися у вересень із літа.
Їх сяйво дощ зібрав до промінця,
Бадилля в купах, мов поламани орбіти.
Немилосердним став бог вільгості
й води, –
Безликою ордою звоювавши владу,
Пробігся травами, між яблунь
побродив.
Зависли краплі – сизі грона винограду.
Заплакане зело. І журиться дівча.
Ридають в пучках айстри, мокрі –
аж прозорі.
Йде осінь зі сльозами ув очах.
Холодний космос бульб в покинутій
розорі.
Приземні клопоти й високі небеса
З'єднав цей дощ і сам в свою печаль
повірив.
У шепоті його надія воскресла
Душею птахів, що полинули у вирій.

ОСІННЄ БАГАТТЯ

Багать осінніх золоті димки
Так щемко пахнуть, тихо іскри ронять.
З тобою в нас натомлені думки
І білі павутиночки на скронях.

Тремтить племінчик – тож підкинь іще...
Галузки, кажеш, на дощах намоклі.
Згорає літо й душі нам пече.
Хоч ми з тобою печемо картоплю.

Ось і по літі... Втім і по літах...
Все, що було – золою запеклося.
Горить багаття. Дим терпкий вита,
З гірчинкою того, що не збулося.

КОЛЬОРОВИЙ ВІРШ

Із-за синіх обріїв назустріч дневі,
Із романтик екзотичних на подвір'я
Прилітали птахи, сонячно-рожеві,
В жовтий молочай своє губили пір'я.

Частувала ніч їх зоряним насінням,
Гнізда їм звивали золотисті клени.
Їх моє дитинство, родом з провесіння,
Пестило наївним поглядом зеленим.

Сонце до zenіту. Сіра хмара верхом.
В світі ж бо немало різних див, їй право,
Чуєш-бо, дитинство!
Але тільки ехо
Яблуком рожевим в пожовтілі трави.

БАБИНЕ ЛІТО

Біле осіннє повісмо,
Лиш доторкнись – забринить,
Вутленько, тонко так висне...
Зв'язує вічність і мить.

У мерехкому сьогодні
Гроз уселенських луна.
І над приви́ддям безодні
Ниточка ця рятівна.

Лине над полум'ям клена,
Понад розливами плес
Покликом щемним від мене
До незміримих небес.

Мислі в суворім багеті.
Мойри у праці щодня.
«Бабине літо» у леті
Сонячний вітер підняв.

БУДЕ

У тім надвечір'ї усе буде так,
як раніше –
П'янкi матіюли, притишені спокоєм
клени...
Невидимі мойри сотатимуть
срібне узвишшя
Промінням тонким на рожеві свої
веретена.
Нам буде бентежно мовчатися –
погляди лише...
І будуть значущими жести,
граційно-легкими.
І будуть натхненно тлумачити
магію тиші
За ширмою тіней смішні
фіолетові міми.
В очах твоїх буде чекання
і тиха надія,
І щось від спокуси – в світлинці
твоеї усмішки.
Приймеш у дарунок, я вдам,
що не все розумію,
Навзаєм зажуру й невинної пристрасті
трішки.
Вечірні птахи від зеніту верстатимуть
трасу,
До наших рамен прихилятимуть
стомлене небо.
Ледь чутно бринітиме десь павутиночка
часу
У давній мелодії, в тій, що про мене
й про тебе.

ОДА САДУ

Ми такі з тобою, саду, літні –
Ти у літі, що ж, а я в літах.
Глянь, кульбабка, роджена у квітні,
Посивілим цвітом доцвіта.
Зав'язь тужавіє, множить тіні.
Наспівавшись, змовкли солов'ї...
Так і я ловлю на переміні
Почуття і погляди свої.
Час мені й тобі поставив мітки –
Проби на придатність до життя.
Осінь підкрадеться непомітно,
Старість – підсумком і каяттям.
А поки що літо сокобродить,
Обрії малює голубі.
В пору відцвітання, в пору плоду
Як же мені визріти в собі?
Як же не зломитися від бурі,
Не зачахнути від суєти,
Не здичавіть відчаєм похмурим –
Вистояти гордо, як ось ти?
Я – в тобі, а ти в мені, як символ,
З магією кожного зела...
Твоя крона, мудра і стосила,
З ранніх літ у душу проросла.
Я в тобі себе переосмислю –
Щось в житті я втрачу, щось знайду,
Бо й життя на смак солодко-кисле,
Наче яблука в моїм саду.

* * *

Зненацька каштаном амур
Вцілив прямисінько в серце.
Променів ніжний ажур.
Неба блакитне озерце
Перепливати б аж за край,
Щоб повернутися в літо...
Кажеш мені:

– Зачекай,
Скільки дощів не пролито,
Щоб парасолька на двох,
Щоб і в думках одинако.
Осінь без пересторог.
Символами зодіака
Айстри в долонях твоїх –
Аж пелюстково у буднях.
Слово твоє – оберіг
На півдорозі до грудня.

* * *

Серпневе небо зорями цвіте,
Що в душу падають, стають словами.
Я хочу вам повідати про те,
Якою буде осінь поміж нами.

А ви мені не вірте. Ви чужий
Моєму смутку, інопланетянин.
Стоять терни колючі на межі.
Тріпоче вітер листям берестяним

Над вічною невпинністю доріг,
Що звикли до стрічання і прощання.
Безсоння... зірка котиться вгорі.
І я про нас загадую бажання.

ПЕРШООСІННЕ

Тривожить душу перша золотінь
В густозеленій ясенівій кроні,
Вітрів холодні дотики на скроні,
Хмаринки раптом посмутніла тінь...
За брамою серпневих теплих днів
За пристрасть літа нас чека розплата.
Ще осінь порахує наші втрати
І спалить їх в кленовому вогні.
Так буде... Світ до того вже звика...
Мені ж чомусь змиритися так важко.
Моя планета білої ромашки
Ще безтурботно сонячна така.

* * *

Мені все думалось про тебе,
І снилися барвисті сни.
На запашних гірляндах стебел
Світилися марева весни.
Я ще не знала: хто ти, звідки...
Та щиро вірила у те,
Що, може, завтра, може, влітку
Тебе до мене приведе
Квітуха стежка між полями,
Де стерпли зимні полини.
Ідуть в чеканні дні за днями...
Осінні ночі... Дивні сни...

СПОГАД

Біла магія місяця. Вечір.
Фреска тіней на срібнім вікні.
Все забуто. І так не до речі
Спогад цей, що примаривсь мені.

Те кохання пройшло, наче злива,
Що в веселках давно відцвіла.
Я була колись дуже щаслива.
Я щасливою справді була?

Тим коханням відплакали скрипки...
Лише спогад оцей... Нахилюсь
До свічада схололої шибки
І зажурі своїй посміхнусь.

* * *

Зорі серпневі стали півколом.
Грає самотня скрипка пікколо.
Садом навшпиньки стомлений вітер
Срібно чіпляє тишу на віти.
Світиться люстра – місячне коло.
Грає самотня скрипка пікколо...
Я в унісон їй буду звучати,
Лагідним смутком передбачати
Білу дорогу чвалом за обрій,
Чорного птаха погляд недобрий.
Те, що я знаю, квіти не знають –
Не відцвітають. Переплітають
Тихі акорди, звуки останні.
Грає музика з літом прощання.

ОСІННІЙ ВЕЧІР

Вітри – ачей небесні пілігрими,
Заблукані в сузір'ях яблук пізніх,
Вкладають голос мій у стиглі рими,
У відголосок пісні.

У сутінках, неначе у вісонах,
Стоїть душа, утомлена і світла,
І наслухає, як жоржина сонна
Ще марить літом.

* * *

Немов самотню при дорозі грушу,
Вітри життя безжально обнесли
Мою натовлену, зболілу душу,
Хоча плоди й незрілими були.

А може, й справді вже підкралась осінь –
Таке щемке й печальне відкриття.
Летять літа, мов птиці стоголосі,
Та все у вирій, все без вороття.

* * *

А в мене лиш до осені стежина...
А в мене лиш до вечора чекання...
Сплететься ніч у небі, як ожина
Шорстким клечанням.

Для прихистку хатина гарбузяна
У нетрях нестолоченого кропу,
Де сонях осипається багряно
На денце ще одної з мізантропій.

На дощ дзвіночки збилися із тону,
Трава до ніг – немов зім'ята лаха.
Мисливцю із сузір'я Оріона,
Вполюй для мене райдужного птаха.

Хай дивним співом повниться хатина,
Слова небесні я би зрозуміла...
Щоб впевнитись: я – вічності дитина,
Я маю крила!

* * *

Літа літургія відзвучала,
Світлим небом доторкнулася чола.
Я смиренна: я прощалась і прощала,
Я до осені з готовністю прийшла.
Ось моя душа новозавітна,
Що виповнює собою цілий світ.
Ще дощі не стали попід вікна,
Сонце угорі, мов горицвіт.
І дереворити деревію
Мальовничі. Ще такий чубатий клен...
Половію. З вітром перевію
Зерна спогадів з перлинами імен.
Дні, що зійдуть зимно і озимо,
Не вагаючись, в собі благословлю.
Остуджуся в стужах, але зиму
За надію на тепло люблю.

* * *

Сьогодні осінь вибрала мене,
Кленовим золотом обдарувала.
Думок навала. Хай, аби не мало,
Коли усе минає... і мине.

Усе полічить прагматичний час.
Та не журімося дочасно, світе,
Горнись до мене. І слова привіту
Нехай звучать між нами, доки нас.

Бо пісня ще не хлипає, бринить,
Ще п'янку манять обрії й дороги.
Ми перед Богом, світе, не убогі:
В нас є вино і відчуття вини.

За скоєне, за марноту гонить.
Печаль осіння – не остання зірка.
Хай молиться передвечірня зірка
Словами ще не звершених молитв.

ВЕЧІР

Мов мастодонти стадом,
   місто, твої будинки,
Здиблені вітром гриви
   хижих твоїх антен.
Я навпрошки, дворами,
   поспіхом до зупинки.
День трудовий позаду,
   й думається про те,
Що без любові скрутно. Дощ.
   Парасоль кондоми.
Що суєта – минуше.
   Сутінки – детектив.
Згустки адреналіну – темних
   стихій фантоми
У підворіттях стихлих
   вечір позолотив.
Бар закликає спраглих
   у мізансцени раю,
Видив асортименти...
   але не в тому річ.
Серце – сільська хлібина.
   Вам відломлю окрасць,
Перш, ніж прудка автівка
   нас повезе у ніч.

* * *

Хай затихнуть прибої доріг біля ніг.
Осипаються миті – листочки кленові.
Не минай, зупинись, посміхнися мені
В день, що посланий нам для любові.
Обдаруй мене словом, а чи промовчи
Найжаданішими дорогими словами.
Проминулих печалей і літ не лічи,
Хай зимовою тінню не стануть між нами.
Дотик неба до скронь – і осяяння душ.
В щастя раптом повірити зовсім не важко.
Ходить осінь між цвітом притишених руж,
Мов позбавлена вирію сонячна пташка.

* * *

Цей шалений багрянець, осінній вогонь,
Що опалює стишену душу до скрику, –
Він гряде, він сягає едему мого.
Тіні в наступ ідуть, і суворі в них лики.

Ось мій берег, я тут. Далі вічна блакить...
Каравели хмарин. Рветься голос гортанно:
– Порятуйте мене! Із собою візьміть!
... Безупинно пливуть і за обрієм тануть.

ЛИСТОПАД

Цей час наскрізь проіржавів.
І сиплеться іржа на клени,
На сад, недавно ще зелений,
На тінь загублену в траві.

Я ж хочу краплі золоті,
Барвинки сонячного лету
Знайти для творення портрета
На синім вітрі – на листі.

Я намалюю спогад, сон –
У теплім сяйві колориту
Вишневий пагін мого літа
Побіля вранішніх вікон.

Щоб образ вічний зберегти,
Крихку означити подобу
Для Божої нової спроби
Часи творити і світи.

* * *

Капітуляція... Осене, впали
Злотом-багрянцем розшиті знамена.
Чвалом комоні. Стосилля навали –
Біла орда без дороги до мене.
Я ж безборонна, не здатна до бою.
Це ж не дерева – поламані списи.
Боже, спаси мою душу любов'ю!
...Лицарські лати, осончені риси,
Грози травневі і райдужні плани –
Спогад розбитий на скалки до дзвону.
Небо осипалось сіллю на рани.
.....
Голос із березня... Втеча з полону.

* * *

Із сузір'я Лебедя астрально
Білий пух до змерзлої землі –
Сніг паде натхненно і печально
На осінні вичахлі жалі,
На мої простягнуті долоні.
І тонкі повісма білих мрев
Перев'ють крихкі марноти хронік
Й вишукану графіку дерев
У колаж зимових інтуїцій.
І в димках неонових вогнів
Гостро так запахне змерзла глиця,
Зірка спалахне у вишині.
І покличе теплий голос: **Нео-**
Ні... ло -...віння вітру навмання.
Я люблю дивитися у небо...
Сніг. Надії. Середина дня.

* * *

Слід на снігу – ілюзія тривання
До заметілі лише, – хто б не брів.
Твої вуста – недремне запитання
І філософська складка поміж брів.
Слова, мов поосіннє златолистя –
Запрошення до спогаду на двох.
І в ностальгії тій немає місця
Для зимніх смутків і пересторог.
Та недовершено повисне фраза,
Сніжинка на щоці, як зблиск сльози.
Повір, що я забуду не відразу
Цієї миті дивний ексклюзив.
Нам довго ще губитися в завіях,
Не скоро ще прикличемо весну.
Якось під ніч невпізнаний месія
Нам подарує зірку провідну.

* * *

Така зима, зневажливо-холодна,
Що замерзає тіло і душа.
Десь час втонув у сніговій безодні,
Бо лютий до весни не поспіша.
А ми з тобою зовсім скрижанілі,
І до розлуки нам всього лиш крок.
Поглянь, он віти, так цнотливо-білі
Сплели кохання нашому вінок...

СНІГИ

Сніги аж до небес – ні стежки, ні дороги.
Вертепом смутку дім в полоні самоти.
За далями розлук я тут, де зимно й строго,
І де тобі мене ніколи не знайти.

Моїм єдиним гостем завітає спогад,
Торкнеться до плечей теплом твоїх долонь.
Але це тільки сум, і що кому до того...
Вже лише сум – зола, не палахкий вогонь.

На білих клавішах старі забуті вальси
Награє заметіль, і здасться враз мені,
Що то не ласиці – морозяні прикраси –
Жасминового цвіту гілка у вікні.

Я знаю – все минеться. Я іще намірю
Собі вітрів південних свіжих з верховіть,
А ця зима немов анестезія.
Сніги колись розтануть. І переболить...

* * *

Невипадкове все у цьому світі,
У сплетенні колізій та подій:
Ми, що загублені у цім столітті,
І наше розставання, й смуток мій...
Усе значиме – що було й що буде...
У метушні, у пошуку пригод
Далекий вітер голос твій остудить.
І швидкоплиннє невмолимим вод
Твій образ віддзеркалить не для мене.
Настане день, що в нього інший зміст.
І буде в нім без тебе так буденно...
Чому все так? – ніхто не відповість.

* * *

Життям, що дане вічністю у борг,
Оплачую гризоти і марноти.
Усі рахунки підсумує Бог,
На зло й добро, на відданість і спротив.

Збігають дні, як діти з горбака,
Такі дрібні, суетні, анемічні.
У кожного затиснуто в руках
По каламарчику. Такі незвичні

В них погляди – скупий дисплейний блиск,
Ячання втоми, гіркої нестями.
Збігають дні – неначе й не були –
Кудись за край зникають манівцями.

Їх не спинити. Час мене знеміг.
І я сама колись таки під вечір
Шпурну цей обрій зречено до ніг,
Мов обруч, що пекучо змуляв плечі.

* * *

Одвічний цикл, немов гончарний круг.
Із талих вод, з розмоклого суглину,
Невидимо узятого до рук,
Постане виріб з оберту, із плину,
Із прагнень досконалості душі
По колу горизонти, як орбіти,
Всесильно сотворити поспішить
Гончар.

І синім розмалює квіти,
І зорями, і сивим споришем,
Отак, як є, отак, як він уміє,
Забарвить пристрасті, огранить щем
І висушить на теплих вітровіях.
І випалить у сонячній печі;
Зола спаде, немов неправий осуд.
А майстер не захоче відпочити,
Довершуючи гартom гожий посуд.
Погляне осінь поглядом знавця,
По вінця всипле ягід калинових.
А там весна на білих манівцях
Знайде розмерзлу грудку глини знову.

* * *

Той спромігся свою піраміду створити,
Персональну, на заздрість Хеопсові, звести.
Хтось пишається тим, що зумів покорити
Власним духом холодні вітри Евересту...
Хто, скажіте, не прагнув не для забаганок,
А для самоутвердження брати висоти?
Я ж уроче ступаю на батьківський ганок,
І на ньому мені піднебесно достоту.
А батьки мої поруч – думками до Бога.
Біля них мені так сонцесяйно, дитинно.
Тут бере свій початок найперша дорога.
Звідси видно найдалі – на всю Україну.
Рідні обрії дзвонять космічно-глибинно,
Кличуть злетами в мрії, в діянні, у слові.
Лише тут досягнути спроможна людина
Щонайвищої в світі вершини – любові.

* * *

Роса на шибці. Пахне кава.
Життя повчальне і цікаве.
Пригадую для самозвіту,
Яке добро зробила світу.
Що ж, гніву в серці не таїла,
Допомогла, кому зуміла.
Як слово у собі відкрила –
Відчула крила.
В душі то сонячно, то хмарно.
Та не даремно все, не марно.

* * *

Я, що в цю землю по серце вросла,
У чорноземи мошківські космічно,
Небо, мов шаль, притулю до чола.
Радосте, днесь возгорись многосвічно
І присвіти, припади до стилá.
Проситься слово, нуртує у венах.
Я не злукавлю. Я пережила
Успіх і біль у трудах повсякденних.
Мета-модерн над розкопками душ.
Наше ж безсмертя у зерні калини.
Падає здавна у день, що грядущ,
Тінню минуле, сльоза Магдалини.
Серед золи відшукаю зорю.
Ваших сердець осіянні орбіти.
Вірш, як молитву, натхненно творю
Перед іконою грішного світу.

ПРИХОДЬТЕ ДО МЕНЕ У СНИ

1. Похорон батька

Плаче осліплими вікнами хата,
Витре сльозу неприкаяний вітер, –
Батько помер. Будемо, хато, без тата.
Осиротіли з тобою ми, світе.

З весен далеких птахи стоголосо
Кличуть, але загубилась дорога.
Батько помер. Хлібороб і філософ
Вибрав правічну дорогу до Бога.

Роки війни і колгоспна неволя –
Спогадом сивим нелічені втрати –
Росами тихими стануть у полі,
Виростуть рястом, який не топтати.

Нині жалобна в нас, батьку, гостина.
Реквієм саду востаннє для тебе.
Вкрилася віком твоя домовина.
Скрипнула брама високого неба.

2. Мамі

Цей світ змалів і зблід без тебе, мамо,
Твій добрий усміх став далеким сном.
Над сивими мошківськими стежками
Мої печалі гіркнуть полином.

А ти, мов у туман подаленіла,
І я без тебе, мамо, сирота.
Ридає росами в саду жоржина біла,
Услід тобі схиляються жита.

Не порадієш щедрому колосю.
Селянська втома німбом на чолі.
Віджнивувалось, у снопи сплелося
Твоє життя. У безміри землі

Труна пливла, мов лодія до Лети,
У мандри, що не мають вороття.
І марно кличу: «Мамо, де ти? Де ти!»...
А ти у швидкоплинності буття

Від повоєнних далей до небесних
Пройшла, любов даруючи добі,
Зелений погляд залишила веснам
І незабутній спогад по собі.

3. Батькам

Приходьте до мене, мамо,
приходьте до мене, тату,
У сни. Та й попразникуєм
розмовою досхочу.
Ми стрінемось у світлиці
моєї нової хати.
А я пиріжків духмяних
зі сливами напечу.
Вам кращі вдавались, мамо,
у часі давноминулім,
Коли полудневе сонце
буяло, мов горицвіт.
Аж поки з-за виднокола
пророчі сумні зозулі
Покликали вас назавше
в той інший незнаний світ.
До вас я, – коли вже вийде,
ачей, засекречено дату.
Рекламний проспект про вічність
зlining від пекучих сліз.
Всміхається ніжно мама,
турботливо дивиться тато
З печальних світлин, що завжди
стоять на моїм столі.

* * *

На тій трасі, яка неупокорена часом,
На стрімкій, що ніколи не знатиме спину,
Поспішала я і почувалася асом.
Та натисла на гальма – хай стану, спочину.
Заверну у цю вуличку, врослу у трави,
Босоного, аби не зламати підбори.
Це ж кому я сюди не заради забави
Присягла повернутись, здається, учора?
Так знайомо, так рідно у дворику тому,
Що заріс аж по небо густими бузками...
Може, то не луна... може, кличе додому
Голос вранішній, теплий мамин?
Озиваюсь: я тут, відчиняйте ворота
І стеліте обрус. Хай твориться свято!
Та стежина заплуталась в диких осотах...
Та ніхто не виходить із ветхої хати...
Все життя поспішала, а нині не успіла.
І гортається спогад – болюча омана.
Загубились ключі від замків зіржавілих,
І куриться бузок непроглядним туманом...

МОЄ СЕЛО

Тут слідів не вичахла зола
На стежках, дитинством не схолилих.
Ясени з околиці села
Держать спогад на зелених чолах.

Тут, на пагорбі, стоїть мій дім
П'єдесталом для птахів і неба.
І мене його солодкий дим
Із розлук не раз верта до себе

В яблунево-сонячний едем,
Де забуду клопоти й досади.
В спокій тут душа моя ввійде,
У дощі, веселки й зорепади.

В лагідну матусину печаль,
В слово батькове, як в тиху воду.
Звідси родом я, із цих начал,
І мені це все у нагороду:

Річка, поле, лісу таїна,
Вуличок цих клечання зелене,
Церква наша древня. Це вона
Ще колись відмолиться за мене.

Кланяюсь тобі, моє село,
Від суєт історії далеке.
Ти – моє пречисте джерело
З добротою мудрого лелеки.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО

Українське село – мій нев'янучий цвіт,
Над шляхами історії неопалимий.
В ореолі веселих лелечих орбіт
Ти – мов дивний вінець із колосся й калини.
Від сівби до врожаю і знов до сівби –
По магічному колу – роботи й роботи!
Повсякденно: в свята, у години журби
З нами мудрість і пісня твоя. І щедроти
Від землі і води, і від ширих сердець.
Ти ж від роду й до роду у шані і славі,
Моє рідне село. Хай майбутнє гряде
Щастям-долею у незалежній державі!

ВІНШУВАЛЬНА

Україно, тобі моє слово дитинне,
Молитовне і ніжне до щему.
Ясні зорі твої і цілющі глибини.
Твого імені поклик священний
Переносять вітри роздоріжжями світу,
Мовлять словом кобзарської думи.
Постає твоя слава і сонячно світить.
На румовищах битви і глуму
Виростають жита, і від золото-поля
Аж до синього неба натхненно
Розгортається вгору і має на волі
У віках незгасиме знамено.
На прадавній воскреслій землі не ізгої –
Ми – народ, що є духом могутній.
Шляхом предків своїх – мудреців і героїв
Ми рішуче йдемо у майбутнє.
Нам Тарасове слово, мов благословення.
Рястоцвітно лягають дороги.
Лине сивий Дніпро крізь моє сьогодення,
Воз'єднав береги та епохи,
Наче стрічка вінчальна, зв'язав воедино
На любов і на долю багату
Від Полісся до Криму єдину родину.
І нікому нас не подолати!

ЗМІСТ

Мошків	4
Рідне село	5
Дорога	6
Рідній хаті.....	7
Млинів.....	8
«Народилась не запізно...».....	9
Ранок	10
«Міжконтинентальні траси затісні...»	10
«Осінні барви виграють іскристо...»	11
Весняна замальовка	12
Березень.....	13
Весна	13
Весняна медитація	14
«Буяння цвіту, відзвуки пісень...».....	15
Мамі	16
Крила	17
Навський Великдень	18
«Вночі троянди плакали дощем...»	19
«Кує зозуля...»	20
Бузок	21
«Поклич на побачення, любий...».....	22

Бузковий цвіт	23
«Небо сіло блакитною птицею...»	24
«Розмалюю цей світ...»	25
На Трійцю	26
«Зелене свято...»	27
«Флокси розквітли...»	28
Флокси.....	29
«Осипається спогадом...»	30
Літо	31
Жінка і літо.....	32
Елегійне	33
Я і кіт	34
Липень	35
«Цей легіт...»	36
Купальська містерія	37
Ліс.....	38
Літній дощ	39
«Чорна корівка наша...»	40
Моїй бабуні	41
«Запізнілі докори...»	42
Тітчин город.....	43
«Ці гарбузи...».....	44
Осіннє багаття	45

Кольоровий вірш.....	46
Бабине літо	47
Буде.....	48
Ода саду	49
«Зненацька каштаном амур...».....	50
«Серпневе небо...»	51
Першоосіннє.....	52
«Мені все думалось про тебе...».....	53
Спогад.....	54
«Зорі серпневі...».....	55
Осінній вечір.....	56
«Немов самотню при дорозі грушу...»	56
«А в мене лиш до осені...»	57
«Літа літургія відзвучала...».....	58
«Сьогодні осінь вибрала мене...»	59
Вечір.....	60
«Хай затихнуть прибої...»	61
«Цей шалений багрянець...»	62
Листопад.....	63
«Капітуляція...»	64
«Із сузір'я Лебедя...»	65
«Слід на снігу...»	66
«Така зима...».....	67

Сніги	68
«Невипадкове все у цьому світі...»	69
«Життям, що дане...»	70
«Одвічний цикл...»	71
«Той спромігся...»	72
«У серце запала рима...»	73
«Роса на шибці...»	74
«Я, що в цю землю...»	75
Приходьте до мене у сни	76
«На тій трасі...»	79
Моє село	80
Українське село	81
Віншувальна	82

Літературно-художнє видання

МІЙ НЕВ'ЯНУЧИЙ ЦВІТ

В авторській редакції

Підписано до друку 08.09.2014 р. Формат 84x100/32. Папір офсет.
Гарнітура «Когіппа». Друк офсет. Ум. друк. арк. 4,29. Наклад 300 пр. Зам. 26.
Видавництво «Волинські береги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».

Неоніла Ананівна Диб'як (Зубкевич) родом із села Мошків Млинівського району на Рівненщині. Після закінчення сільської восьмирічки професійну освіту здобувала в Кременецькому педагогічному училищі, у Рівненському педагогічному інституті. Працювала вихователем дитсадка, вчителем школи, чимало років віддало державній службі у Рівненській районній державній адміністрації. Нині перебуває на творчій роботі. Мешкає в селі Городище біля Рівного.

Її вірші, твори для дітей, літературно-критичні та мовознавчі статті друкувалися у центральних та регіональних періодичних виданнях, колективних збірниках.

Член Національної Спілки письменників України. Лауреат обласної літературної премії ім. Валер'яна Поліщука.

У 2011 р. книга Н. Диб'як "Зозулі мого саду" (2009) перемогла в щорічному обласному конкурсі "Краща книга Рівненщини" (номінація "Краща поетична збірка").

Окремими виданнями вийшли поетичні збірки для дорослих та дітей "Жіночі етюди" (1995), "Голос вечірнього птаха" (1999), "Літургія осіннього сонця" (2004), "Цвіт сон-трави" (2006), "Іванкова книжка" (2008), "Зозулі мого саду" (2009).